

viděti, že třetí osoby mají nanejvýš dojem, že je jen poněkud opilý, ač je ve skutečnosti tak opilý, že vůbec neví, co dělá, že vypil osudného dne 4 piva a kávu s rumem, a že se vůbec nepamatuje na to, co pak dělal, protože byl úplně opilý», pojímají v ten smysl, že mají býti slyšeni znalci lékaři o tom, že obžalovaný jeví následkem úrazu, jež utrpěl, neb úrazů, jež utrpěl, intoleranci proti alkoholu, že bývá již po požití poměrně nepatrného množství alkoholu úplně opilý, ač vzbuzuje v takových případech dojem, jako by byl jen podnapilý, že byl i v souzeném případě úplně opilý. Dovolává-li se nalézací soud na odůvodnění mezitímního nálezu, jímž byl tento návrh zamítnut, toho, »že se obžalovaný u vyšetřujícího soudce duševní chorobou nehájil, že ani nečiní dojem, že by byl duševně zatížen, a že je o místu a o ději časově přesně orientován« (vzhledem k onomu zodpovídání se obžalovaného jest míti za to, že nalézací soud nemá na mysli děj tvořící předmět obžaloby, zmiňuje se o tom, že obžalovaný jest o ději přesně orientován), jest k tomu poznamenati, že tyto skutečnosti nevylučují možnost, že obžalovaný byl v době, kdy vykonal skutky, z nichž je viněn, úplně opilý; uvádí-li dále nalézací soud na odůvodnění nálezu, »že obžalovaný neprokázal, že přišel k úrazu«, stačí k tomu uvést, že nalézací soud v rozhodovacích důvodech rozsudku sám připouští, že obžalovaný utrpěl podle dokladu jím předloženého úraz v roce 1925. Ač vyšlo, jak rozsudek v rozhodovacích důvodech zdůrazňuje, na jevo, že obžalovaný naskočil mezi jízdou do vozu elektrické dráhy, že říkal tenkrát shora řečeným zřízencům, které podle výpovědi svědka Josefa P-y jako takové poznal, že není opilý, že opilí jsou oni, že svědci pozorovali na něm nanejvýše podnapilost, že mu byl pro úraz, jež utrpěl v roce 1925, přiznán jen 20%ní důchod, a že i ten byl od 15. listopadu 1929 snížen na polovici (10%), bylo přece vzhledem k onomu způsobu zodpovídání se obžalovaného a vzhledem k tomu, že obžalovaný dokázal, že utrpěl dne 27. října 1925 v mostárně Škodových závodů úraz, za účelem bezpečného zjištění, zda obžalovaný nevykonal skutky, z nichž je viněn v úplném opilství na podkladě pathologickém, třeba výsledku znalců lékařů o oněch okolnostech, o nichž byli podle shora uvedeného smyslu návrhu vedeni. Zamítl-li tedy soud tento návrh, porušil tím na úkor obžalovaného zásadu trestního řízení podle § 3 tr. ř. a zkrátil tím obhajobu obžalovaného. Poněvadž tudíž napadený rozsudek trpí zmatkem podle § 281 čís. 4 tr. ř. mu vytýkaným, a poněvadž za tohoto stavu věci nelze se obejít bez nařízení nového hlavního přelíčení, takže Nejvyšší soud jako soud zrušovací ve věci samé rozhodnouti nemůže, bylo podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, za souhlasu generálního prokurátora zmateční stížnosti, podané ve prospěch obžalovaného, při neveřejné poradě ihned vyhověti a uznati právem, jak se stalo, aniž bylo třeba obírat se i zmatkem podle § 281 čís. 5 tr. ř. stížností uplatňovaným.

Čís. 4247.

Zločin násilného smilstva jest v případech § 127 tr. zák. dokonán již předsevzetím soulože; nevyžaduje se (jako v případech § 125 tr.

zák.) vniknutí pyje pachatelovy do pohlavního ústrojí ženy; stačí jakýkoliv čin, směřující k provedení soulože, i dotýkání se zevních rodidel pyjí za účelem vniknutí do nich.

(Rozh. ze dne 3. září 1931, Zm II 471/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Olomouci ze dne 23. října 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 127 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost vytýká rozsudku zmatečnost podle § 281 čís. 6 tr. ř. z důvodu, že porotcům nebyla dána eventuální otázka na pokus násilného smilstva podle §§ 8, 127 tr. zák., ač prý bylo obžalovaným tvrzeno, že soulož nebyla jím ani započata, ani dokonána. Výtka jest lichá. Zločin násilného smilstva jest v případech § 127 tr. zák. dokonán již předsevzetím soulože. Nevyžaduje se, jakž tomu v případech § 125 tr. zák., podle stálé judikatury zrušovacího soudu ani vniknutí pyje pachatelovy do pohlavního ústroje ženy, jež jest pro stav bezbrannosti, bezvědomí nebo nedospělosti chráněna zvláštním ustanovením § 127 tr. zák.; stačí jakýkoliv čin, směřující k provedení soulože, tudíž i dotýkání se zevních rodidel pyjí za účelem vniknutí do nich, tím spíše pokus vpraviti ztopořený mužský úd strkáním ho mezi stydké pysky do pochvy ženy. Tak dalece postoupila však činnost stěžovatelova i podle vlastní jeho obhajoby. Udál, že, lehnuv si na K-ovou, vytáhl ztopořený úd, chtěje s ní souložit, a začal jí pohlavní úd strkati do přirození, do něhož se prý nedostal, ana K-ová špatně ležela, že se dostal svým údem do jejího přirození na kraj, že chtěl tam vniknouti, a že, když tam nemohl vniknouti, vstal, a v tom že přišla Růžena D-ová, dříve než se mohl do K-ové dostat; dále doznal dokonce, že měl pohlavní úd v přirození K-ové, ale k výtoku semene že nedošlo. I samou obhajobou stěžovatelovou byly tedy tvrzeny okolnosti, jež naplnily skutkovou podstatu dokonání zločinu § 127 tr. zák., nikoliv jen pokusu tohoto zločinu podle §§ 8, 127 tr. zák. Ani obhajoba nemohla proto odůvodniti eventuální otázku, jejímž opomenutím nebylo porušeno ustanovení § 320 tr. ř., a nebyl přivoděn uplatňovaný zmatek § 344 čís. 6 tr. ř.

Čís. 4248.

I užívání jména (společníka) v označení podniku spadá po případě pod ustanovení § 29 odst. 1 zákona o nekalé soutěži, děje-li se způsobem, který je s to, by přivodil záměnu ve styku zákaznickém se jménem (firmou), užívaným jiným soutěžitelem.